

Lukáš Vacek: Ma Zhiyuan: Huangliangmeng (analýza a překlad)
(posudek vedoucí práce)

Práce si klade za cíl analyzovat možnosti překladatelského přístupu k tradičnímu čínskému dramatu. Východiskem je zevrubný rozbor dramatu Huangliangmeng v jeho žánrovém a dobovém kontextu, včetně charakteristiky literárních prostředků a osobního stylu autora. Na tomto základě autor s použitím různých teorií překladu rozebírá jejich aplikovatelnost na tento konkrétní příklad. Své obecnější rozborů posléze aplikuje na překlad ukázky.

Práce má logickou strukturu, autor postupuje od obecnější charakteristiky yuanského dramatu (kap. 1) k bližšímu představení díla autora rozebíraného dramatu Ma Zhiyuana (kap.2). Zde oceňuji zejména bližší představení Ma Zhiyuanovy básnické tvorby, čímž autor vsazuje konkrétní drama do širšího kontextu celku autorova díla. Následující kapitola (kap. 3) podává kompetentní shrnutí různých překladatelských teorií a přístupů. Zde postrádám větší přiblížení představených teorií k sinologické problematice, případně problematice překladu divadelní hry, jinak je ze shrnutí patrné, že autor má solidní vědomosti o teorii překladu. Tento nedostatek částečně nahrazuje 4. kapitola, kde se autor zabývá konkrétními problémy souvisejícími s překladem dramatu Huangliangmeng. Výběr nejvíce problematických jevů, které souvisejí s převodem jmen a některých reálií, by bylo záhodno rozšířit i o některé jevy na první pohled méně problematické, nicméně stejně důležité (střídání jazykových a stylistických rovin, střídání prózy a verše, samotný fakt, že se jedná o text několik staletí starý, větná stavba a lexikum v konfrontaci s možnostmi moderní češtiny). Zvláštní pozornost by si zasloužil fakt, že autor rozebírá možnosti překladu dramatického textu a zhodnocení různých překladatelských strategií s ohledem na to, zda se jedná o text, jenž má být především čten, či naopak inscenován na dnešním jevišti. (Závěrečná zmínka na s. 66 v úvodu k překladu by měla být dříve patřičně rozpracována.)

5. kapitola se věnuje tematickému a motivickému rozboru vlastní divadelní hry, po němž následuje rozbor literárních prostředků. Zde autor má řadu zajímavých postřehů, ty však mají povahu spíše roztržštěných dojmů, a nejsou dostatečně zřetelně dány do souvislosti s tématem práce, kterým je otázka možností a přístupů k překladu.

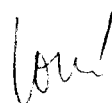
Překlad ukázky z dramatu (s. 67 – 81) je vcelku zdařilý. Mimochodem je zde intuitivně řešena řada problémů, s nimiž se explicitně autor nevyrovnal v kapitolách věnovaných přístupu k překladu.

Práce je celkově nevyrovnaná. Oceňuji zvládnutí Levého teorie a dalších relevantních teorií překladu i schopnost překladu náročného textu. Dále oceňuji dílčí postřehy a tvořivé řešení některých překladatelských problémů. Celkem solidní je seznam použité literatury. Na druhé straně zpracování tématu je nevyvážené, chybí užší propojení jednotlivých témat a kapitol, některé části jsou spíše souborem dílčím postřehů než strukturovaným pojednáním na dané téma.

Navzdory výše uvedeným nedostatkům považuji práci za způsobilou k obhajobě.

18.9.2007

Olga Lomová

Otázka do diskuze:

„Když se stanu úředníkem, budu prodlévat v halách orchidejí a posedávat ve vymalovaných besídkách.“

Prosím rozeberte metaforiku tohoto spojení a zvažte různé možnosti překladu pro různé použití.